

REISVERSLAG 2020 NR 3 DIPLOMA UITREIKING

Het is snikheet in Nouakchott, gelukkig geen zandstorm of harde wind meer. Vanavond is de diploma-uitreiking van de driejarige beroepsopleiding voor dove jongeren. Wij zijn op pad naar een copy-boetiek om de diploma's op officieel geschept papier te laten afdrukken. De boetiek is in een dure wijk. Het is daar heerlijk koel binnen. Een keurig geklede jongeman, met een bloknotje met pen in zijn hand, komt naar ons toelopen. Hij kijkt mij stralend aan en direct herken ik hem als een van de studenten van de vorige lichting gediplomeerden. Enthousiast gebaart hij over zijn fantastische baan in deze copy-boetiek, waar hij dankzij de opleiding informatica nu al twee jaar werkt en een volwaardig salaris heeft.

Gewapend met de diploma's, vele grote geleende kannen bisapp, sap van de baobab vruchten en platen met piepkleine pizza's uit onze eigen bakkerij, stappen we het nieuwe Centre Commercial des Sourds in voor de diploma-uitreiking. Je bouwt een band op met die gasten en grietjes. Je praat in de loop der jaren over van alles en nog wat met ze. Maakt ruzie, maakt plezier, geeft complimenten. Je bent blij verrast, geschrokken of teleurgesteld. Alles zit daarin. Ze groeien met elkaar op deze ruim 30 (zandpad)jongeren en ik groei een beetje mee. Ik zie de jongens van brutaal, dwars en agressief, met geen of nauwelijks communicatie, uitgroeien tot spontane leuke behulpzame open jongemannen. De meiden vaak gesloten en in zichzelf gekeerd, stille boosheid en soms krijsende

woede... alles kunnen alles willen, maar geen echt contact kunnen maken, niet kunnen uiten wat je denkt, voelt, ziet, meemaakt. Het is nog steeds na al die jaren niet voor te stellen. Zeker niet als je nu kijkt naar hun contacten, de vloeiende gebarentaal waardoor niets onbespreekbaar blijft. De angst die plaatsgemaakt heeft voor vrijheid. De zogenaamde verlegenheid voor temperament, die voor horende jongeren niet onderdoet. Er zijn hechte vriendschappen ontstaan.

De band met de ouders en familie is sterker dan ooit.

Zij hebben na een moeilijke start hun zonen en dochters op de voet gevolgd.

Gebarencursussen gevolgd en adviezen gekregen van de dove en horende leerkrachten. Ze hebben daardoor kunnen zien en meemaken dat dove jongeren alles kunnen behalve horen.

Met deze groep jongeren zitten we nu op het bovenplein van de nieuwe basisschool inclusief (dove en horende kinderen samen in een klas). Voor de uitreiking van de na drie jaar hard werken eerlijk verdiende diploma's. Ze zien er stuk voor stuk gewassen en gestreken uit. De jongens ruiken lekker en de meiden zijn voorzichtig opgemaakt. Hun ouders, broers en zussen zitten trots in de kring.

De genodigden houden een verhaal wat natuurlijk veel te lang duurt, maar waar met respect naar geluisterd wordt. Twee afgestudeerde tolken vertalen om de beurt alles voor de dove jongeren. Ik zie dat een van hen voorzichtig grapjes maakt in de vertaling, zo blijft de aandacht toch gevangen.

Aan het eind van alle sprekers wordt gevraagd of ik iets wil zeggen. 'Silent Work', zeg ik 'en dat zegt genoeg...', maar zo makkelijk kom ik er niet vanaf.

Dan vertel ik in tien zinnen, in gebarentaal en in het Pulaar, hoe bijzonder ik deze jongeren vind geworden en hoe dankbaar ik vooral de dove leerkrachten ben, die dit hebben helpen waarmaken, als leerkracht, als collega, als betrokkene en als rolmodel voor de studenten. Ik vraag voor hen een groot gebarenapplaus. Alle handen vliegen de lucht in en wapperen vrolijk.

warme groet,
Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

